

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.201 van 13 december 2023
in de zaak A. 235.606/XIV-38.956**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Walter Van Steenbrugge en Esther Theyskens
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Durmstraat 29
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de POLITIEZONE 5441 ERPE-MERE/LEDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 februari 2022, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het politiecollege van de politiezone Erpe-Mere/Lede van 24 januari 2022 om verzoeker “een voorlopige schorsing op te leggen met ingang van 26 januari 2022 gedurende vier maanden, meer bepaald tot en met 25 mei 2022, zonder inhouding van wedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 253.706 van 10 mei 2022 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 november 2023.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Walter Van Steenbrugge, die verschijnt voor verzoeker en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is korpschef van de politiezone Erpe-Mere/Lede (5441).

3.2. Op 17 mei 2021 ontvangt de voorzitter van het politiecollege van

de politiezone drie verschillende brieven van de procureur des Konings waarin gewag wordt gemaakt van drie opsporingsonderzoeken ten laste van verzoeker, met name inzake:

- “valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar en gebruik ervan te Lede”;
- “A. Daden van willekeur (schending recht op privacy, recht op eerlijk proces), B. Kennisnemen van niet voor publiek toegankelijke communicatie, C. Inbreuk op de Wet op de Gegevens Bescherming te Lede ten laste van [...] n.a.v. het toezichtsrapport dat opgesteld werd door het Controleorgaan op de politionele informatie”;
- “schending van het beroepsgeheim te Lede op 27.04.2021”, waarover de brief verder vermeldt: “Hieruit is gebleken dat de korpschef derden in kennis stelt van door politie vastgestelde strafrechtelijke inbreuken en daaruit voortvloeiende gerechtelijke onderzoeken.”

Deze brieven vermelden telkens dat het betrokken onderzoek toevertrouwd is aan de dienst enquêtes van het Comité P, dat nog geen inzage/afschrift van het dossier kan worden verleend, maar dat de procureur des Konings de politiezone op de hoogte zal houden van het verder verloop van de zaak. De procureur des Konings deelt in deze brieven mee dat het “geen verder betoog” hoeft dat het vertrouwen van haar ambt in verzoeker “ernstig”, respectievelijk “zeer ernstig”, respectievelijk “uitermate” geschonden is. Tot slot vraagt de procureur des Konings haar ambt in kennis te stellen van de eventuele ordemaatregelen die het politiecollege overweegt.

3.3. Op 25 mei 2021 beslist het politiecollege om verzoeker voorlopig te schorsen zonder inhouding van wedde van 26 mei 2021 tot en met 25 september 2021. Deze beslissing is niet in rechte betwist.

3.4. Op 27 mei 2021 schrijft de verwerende partij de procureur des Konings aan naar aanleiding van persartikels met het verzoek om bijkomende informatie te krijgen.

3.5. Op 16 september 2021 ontvangt de voorzitter van het politiecollege via de waarnemend korpschef drie brieven van de procureur des Konings van 14 september 2021, ontvangen door de politiezone op 15 september 2021, betreffende elk van de drie opsporingsonderzoeken.

De procureur des Konings bevestigt daarin dat de opsporingsonderzoeken nog lopende zijn en dat nog geen inzage of afschrift van het dossier kan worden verleend. Nogmaals geeft de procureur des Konings aan dat de Politiezone Erpe-Mere/Lede op de hoogte zal worden gehouden van het verder verloop van de zaak.

Een kopie van deze briefwisseling is meegedeeld aan de raadslieden van verzoeker.

3.6. Op 22 september 2021 beslist het politiecollege om verzoeker “een voorlopige schorsing op te leggen met ingang van 26 september 2021 gedurende vier maanden, meer bepaald tot en met 25 januari 2022, zonder inhouding van wedde”. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in met vordering tot schorsing (zaak 234.721/XIV-38826). Heden wordt bij arrest nr. 258.200 uitspraak gedaan over het beroep tot nietigverklaring, nadat bij arrest nr. 252.734 van 21 januari 2022 de vordering tot schorsing werd verworpen.

3.7. Op 8 december 2021 schrijft de verwerende partij de procureur des Konings aan met het verzoek om bijkomende informatie te krijgen. Deze brief vermeldt onder meer:

“Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring bij de Raad van State vanwege [verzoeker].

In het verzoekschrift wordt het politiecollege verweten niet afdoende aan te dringen op het toegang krijgen tot de dossiers, minstens op een formeel antwoord op de vragen tot inzage / kopie van de dossiers.

U zal het politiecollege dan ook niet kwalijk willen nemen dat bij deze nogmaals wordt gevraagd naar de stand van zaken van het onderzoek in de diverse opsporingsonderzoeken en naar de toelating om inzage en kopie van de respectievelijke dossiers.

Het politiecollege verzoekt om in de mate van het mogelijk in kennis te worden gesteld van objectieve informatie over de feiten die het voorwerp uitmaken van de opsporingsonderzoeken zodat zij op een correcte manier kan optreden en reageren. Begin januari 2022 moet de voorbereiding starten voor een eventuele nieuwe verlenging van de voorlopige schorsing van [verzoeker]. Het politiecollege moet telkens een afweging maken op basis van de meest actuele informatie.

Mag ik u verzoeken om een formeel antwoord op dit schrijven voor 11 januari 2022 zodat het evenzeer kan worden toegevoegd aan het dossier dat aan het politiecollege en gebeurlijk [verzoeker] in het kader van een hoorzitting over een eventuele tweede verlenging van de voorlopige schorsing moet worden voorgelegd?"

3.8. Op 23 december 2021 ontvangt de voorzitter van het politiecollege de volgende brieven:

- Brief van de procureur des Konings met referte DE.25.99.353/21/TU04-21TU103 van 16 december 2021;
- Brief van de procureur des Konings met referte DE.52.58.39/21/TU04-21TU130 van 16 december 2021;
- Brief van de procureur des Konings met referte DE.34.98.38/21/TU04-21TU128 van 16 december 2021.

In de briefwisseling wordt telkens meegedeeld dat “aansluitend op het schrijven dd. 14.09.2021 (...) het opsporingsonderzoek in deze zaak op heden nog steeds lopende is”. “Er kan derhalve nog geen inzage en / of afschrift van het dossier worden verleend”.

3.9. Op 12 januari 2022 roept het politiecollege verzoeker op om te worden gehoord over het voornemen om de voorlopige schorsing te verlengen.

3.10. Verzoeker wordt op 20 januari 2022 door het politiecollege gehoord. Hiervan wordt een verslag opgemaakt.

3.11. Op 24 januari 2022 beslist het politiecollege om verzoeker “een voorlopige schorsing op te leggen met ingang van 26 januari 2022 gedurende vier maanden, meer bepaald tot en met 25 mei 2022, zonder inhouding van wedde”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Rechtspleging

De pleitnota bevattend een nieuw middel

4. Verzoeker dient de dag vóór de terechtzitting om 16.49u een aanzienlijke pleitnota en een bundel aanvullende stukken in. Ook zet hij daar een nieuw middel in uiteen, dat hij ter terechtzitting toelicht. Ter adstructie hiervan geeft hij aan dat het middel betrekking heeft op “nieuwe feiten” waarvan hij pas kennis kreeg na indiening van zijn verzoekschrift, alsook dat het nieuwe middel bovendien van openbare orde is.

Beoordeling

5. De toepasselijke procedureregeling voorziet niet in de mogelijkheid tot de neerlegging van een pleitnota. In zoverre deze pleitnota de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen. In zoverre verzoeker in zijn mondelinge opmerkingen ter terechtzitting of in de pleitnota die er derhalve de schriftelijke neerslag van vormt, nieuwe argumenten ter adstructie van het enige middel ontwikkelt waarvan hij - zoals te dezen - niet aantoonde dat hij die niet in zijn verzoekschrift kon ontwikkelen, zijn zij niet-ontvankelijk en worden ze uit het debat geweerd.

6. In de mate dat de pleitnota tevens een nieuwe tweede middel aanvoert, wordt opgemerkt dat dit middel steunt op de burgerlijkepartijstelling van 20 december 2022 door de meergemeentezone in de strafprocedure lastens

verzoeker. Dit stuk dateert van voor het indienen van verzoekers laatste memorie op 13 februari 2023. Verzoeker steunt zich voor de uiteenzetting van het nieuwe middel echter ook op de syntheseconclusie van de meergemeentezone in de strafprocedure, die dateert van 28 februari 2023, dit is na het indienen van verzoekers laatste memorie en na het verstrijken van de termijn om die in te dienen.

Artikel 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: de algemene procedureregeling) bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen moet bevatten. Hieruit volgt dat in beginsel alle middelen tot nietigverklaring door verzoeker noodzakelijk, op straffe van niet-ontvankelijkheid, worden aangevoerd in het verzoekschrift of zodra hij daartoe de gelegenheid heeft in het kader van de procedure nadat hij er kennis van heeft gekregen of er kennis van moest hebben.

Te dezen is de grondslag van het nieuwe middel pas na het indienen van de laatste memorie en na het verstrijken van die termijn daartoe, aan het licht gekomen. Verzoeker had aldus, in die stand van het geding, niet meer de gelegenheid om door middel van een in de algemene procedureregeling voorziene mogelijkheid dit middel alsnog aan te voeren. In dat geval leidt, in het licht van het recht op toegang tot de rechter, de enkele omstandigheid dat het middel is aangevoerd in een niet in de algemene procedureregeling voorzien stuk – te dezen de “pleitnota” – op zich niet tot het als niet-ontvankelijk ervan te verwerpen.

Het voorgaande staat er evenwel niet aan in de weg dat van verzoeker die in die omstandigheden een nieuw middel opwerpt, een loyale procesvoering moet worden verwacht.

Te dezen zet verzoeker niet uiteen wanneer hij kennis heeft gekregen van de burgerlijkepartijstelling van de verwerende partij en waarop hij het nieuwe middel grondt. Uit de door hem overgelegde stukken en inzonderheid uit het door hem overgelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg

Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie correctionele rechtbank van 27 juni 2023, blijkt dat hij voor de openbare terechtzittingen in die zaak – de eerste op 16 mei 2023 – kennis had of moest hebben van die burgerlijkepartijstelling. Voorts blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker bij beschikking van 28 september 2023, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2023, werd opgeroepen voor de terechtzitting in deze zaak op 8 november 2023, die nadien werd verplaatst naar 21 november 2023. Hij had aldus sinds minstens zes maanden, en sedert minstens één maand vanaf de kennisneming van de datum van de openbare terechtzitting, kennis van de feitelijke gegevens waarop zijn nieuw middel steunt. Verzoeker bleef niettemin stilzitten tot de avond voor de geplande terechtzitting op 21 november 2023 waarop de zaak was vastgesteld en het debat zou worden gesloten, om op basis van deze burgerlijkepartijstelling een nieuw middel te ontwikkelen. Op de terechtzitting, noch in de pleitnota heeft verzoeker redenen, laat staan in redelijkheid aanvaardbare redenen, gegeven waarom hij pas minder dan 24 uur voor de geplande terechtzitting een nieuw middel kon opwerpen.

Hij geeft enkel aan dat het middel betrekking heeft op “nieuwe feiten” waarvan verzoeker pas kennis kreeg na indiening van zijn verzoekschrift, alsook dat dit middel bovendien van openbare orde is.

Deze argumenten overtuigen niet.

De enkele omstandigheid dat verzoeker pas kennis kreeg van de nieuwe feiten na het verzoekschrift, verklaart niet waarom hij ultiem tot de vooravond van de terechtzitting wachtte om met een schriftelijk stuk een nieuw middel in te dienen.

Evenmin verklaart het argument dat verzoeker het middel aanbrengt als een middel van openbare orde, zulks. Zoals de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn arrest nr. 238.588 van 20 juni 2017 heeft overwogen, moet inderdaad een middel tot nietigverklaring dat aangebracht wordt als een middel van openbare orde “[i]n

tegenstelling tot wat geldt voor de andere middelen [...] door de verzoekende partij niet noodzakelijk, op straffe van onontvankelijkheid, worden aangevoerd in het verzoekschrift of zodra zij daartoe de gelegenheid heeft in het kader van de procedure nadat ze er kennis van heeft gekregen of er kennis van moest hebben.” Evenwel, stelt het voornoemde arrest, kan het “in sommige omstandigheden eigen aan een bepaalde zaak gerechtvaardigd zijn dat het middel dat door de verzoekende partij aangebracht wordt als een middel van openbare orde, niet wordt onderzocht wanneer het aanvoeren van dat middel door de verzoekende partij voorkomt een duidelijke schending van de loyale procesvoering te zijn, die een substantiële tekortkoming uitmaakt aan het normale en behoorlijke verloop van het onderzoek van het beroep”. Hieruit volgt dat het enkele feit dat een middel wordt aangebracht als een middel van openbare orde, niet belet dat het niet in aanmerking wordt genomen omdat het de loyale procesvoering schendt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen deugdelijke redenen heeft die zijn stilzitten verantwoorden, minstens aannemelijk maken. Dat doet de Raad van State besluiten dat de proceshouding van verzoeker, die de verwerende partij, het auditoraat en de Raad van State nodeloos en vermijdbaar uitermate *in extremis* overvalt met een nieuw middel, niet getuigt van gepaste loyauteit ten aanzien van de merites van een correct en efficiënt procesverloop.

In die omstandigheden is het voor het eerst in de pleitnota en ter terechtzitting toegelichte nieuwe middel niet ontvankelijk.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

7. In het enig middel voert verzoeker in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 59 en 61 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: tuchtwet), van de “materiële motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van “de motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld.

8. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen enkel geoorloofd motief bevat om te verantwoorden dat de aanwezigheid van verzoeker onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst, zodat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 59, eerste lid van de tuchtwet. Volgens verzoeker zijn also eveneens de materiële-motiveringsplicht en de formelemotiveringsplicht geschonden, en door een gebrek aan zorgvuldig onderzoek ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het redelijkheidsbeginsel is volgens verzoeker geschonden omdat het politiecollege geen kennis heeft van enig belastend element en er geen actuele aanwijzing voorligt dat verzoekers aanwezigheid nog steeds onverenigbaar zou zijn met de dienst.

Verzoeker doet – op basis van een analyse van rechtspraak en rechtsleer - gelden dat de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven niet het besluit verantwoorden dat de aanwezigheid van verzoeker onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst. Hij zet verder uiteen dat het politiecollege een degelijk eigen onderzoek naar de onderliggende feiten en naar de verantwoordelijkheid van verzoeker moet voeren en een nieuwe beslissing moet nemen over de eventuele onverenigbaarheid van de aanwezigheid van verzoeker met het belang van de dienst. Het politiecollege moet voldoende inspanningen leveren om een zicht te krijgen op wat er precies aan verzoeker wordt verweten en mag zich niet verschuilen achter een louter formele kennisgeving van de procureur des Konings; een verwijzing naar de louter strafrechtelijke kwalificatie van de feiten volstaat niet. Te dezen blijkt volgens verzoeker uit de bestreden beslissing dat het politiecollege niet beschikt over enige informatie over het voorwerp van de diverse opsporingsonderzoeken. Het versturen van één brief aan de procureur des Konings met verzoek om informatie volstaat niet in het licht van de plicht om een eigen onderzoek te voeren naar de feiten en de verantwoordelijkheid van verzoeker. Het politiecollege kon zelf personen horen in plaats van zich te “wentelen in onwetendheid” gelet op de mogelijkheid en de plicht om zelf te

achterhalen waarop de opsporingsonderzoeken betrekking hebben. Volgens verzoeker kan het politiecollege bovendien niet zonder meer aanvoeren dat de situatie niet anders is dan ten tijde van de beslissing over de oorspronkelijke voorlopige schorsing, nu niet meer kan worden verwezen naar de brief van de procureur des Konings van 17 mei 2021 en de meest recente brieven van de procureur des Konings van 16 december 2021 niet vermelden dat het vertrouwen in verzoeker nog steeds geschonden zou zijn. Daarnaast stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing vermeldt dat het politiecollege geen kennis heeft van bezwarende elementen in hoofde van verzoeker, zodat het politiecollege bevestigt dat er geen reden is om te oordelen dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst. Verder verzet verzoeker zich tegen twee “bijkomende” onwettige overwegingen in de bestreden beslissing: ten eerste, de overweging waaruit volgens verzoeker blijkt dat het politiecollege de rechtmatige uitoefening door verzoeker van zijn rechten om kennis te krijgen van het dossier, zijn rechten te vrijwaren en zijn schade hersteld te zien tegen hem gebruikt door erop te wijzen dat daardoor “des te meer noodzaak bestaat” om de sereniteit binnen het korps te vrijwaren, en ten tweede, de overweging dat de emotionele reactie van verzoeker op het bestaan van de opsporingsonderzoeken noopt tot de verlenging van de voorlopige schorsing “om de sereniteit van het onderzoek te bewaren”, waaruit verzoeker nog afleidt dat het politiecollege niet het belang van de dienst maar wel de sereniteit van het onderzoek voor ogen heeft. Daarnaast bekritiseert verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat de door hem aangehaalde rechtspraak niet zou opgaan.

9. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt door een gebrek aan deugdelijk onderzoek van de door hem aangevoerde argumenten en van de door hem neergelegde stukken en doordat de bestreden beslissing daarop niet reageert. De stellingnames in de bestreden beslissing schenden bovendien het vermoeden van onschuld en artikel 59, eerste lid van de tuchtwet.

Verzoeker zet uiteen dat hij in zijn conclusie voor het politiecollege elke betrokkenheid bij strafbare feiten betwistte en daarbij op een aantal elementen wees, met name:

- dat hij met betrekking tot het opsporingsonderzoek dat slaat op vermeende “afluisterpraktijken” zijn vermeende schuld aan enig misdrijf reeds met succes kon weerleggen, wat door de voorzitter van het politiecollege werd bevestigd, zodat dit opsporingsonderzoek geen grond kan vormen voor de verlenging van de voorlopige schorsing;
- dat inzake het opsporingsonderzoek over schending van het beroepsgeheim zijn betrokkenheid bij de feiten allesbehalve bewezen is en er mogelijk sprake is van een interne afrekening;
- dat hij aanvankelijk niet wist waarop het opsporingsonderzoek over valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar betrekking had; dat hij uit zijn verhoor van 20 december 2021 de nodige conclusies kon trekken en de aantijgingen puur lasterlijk zijn en geen enkele grond hebben; ook hier ligt een interne afrekening aan de basis van het opsporingsonderzoek.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de overweging in de bestreden beslissing dat “het standpunt dat de verdediging reeds met succes elke schuld aan enig misdrijf heeft weerlegd, thans voorbarig [is]” en dat slaat op het opsporingsonderzoek over vermeende “afluisterpraktijken” in strijd is met de beslissing van het politiecollege van 25 mei 2021, waarin het politiecollege overweegt dat voormeld opsporingsonderzoek geen grond vormt voor de bij die beslissing opgelegde voorlopige schorsing. Dit bewijst dat de voorlopige schorsing niet tot doel heeft het belang van de dienst te vrijwaren, maar wel om de sereniteit van het onderzoek te verzekeren. Met de overwegingen over de opsporingsonderzoeken die slaan op de schending van het beroepsgeheim en de valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar geeft de bestreden beslissing aan dat de voorlopige schorsing een semiautomatisch gevolg is van het loutere bestaan van de opsporingsonderzoeken, wat het vermoeden van onschuld schendt.

Verzoeker besluit dat zijn verklaringen door het politiecollege moesten worden onderzocht en inhoudelijk weerlegd.

10. In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat het politiecollege had moeten onderzoeken of er geen minder ingrijpende maatregel mogelijk was dan de verlenging van de voorlopige schorsing, zoals de tijdelijke overplaatsing naar een andere functie. Door deze mogelijkheid niet te overwegen, maar louter aan te voeren dat verzoeker korpschef is en dat het politiecollege bijgevolg binnen de werking van de eigen politiezone niet kan overgaan tot een minder vergaande maatregel, schendt de bestreden beslissing artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

11. In de toelichtende memorie herhaalt verzoeker allereerst wat hij in zijn verzoekschrift aanvoert.

In zijn uiteenzetting van de geschonden wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur voert verzoeker aanvullend aan dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat als ordemaatregel elke noodzakelijke maatregel kan gelden en dat het politiecollege moet nagaan of de vertrouwensbreuk met een minder ingrijpende maatregel kan worden opgelost. Verzoeker zet ook voor het eerst uiteen wat de materiële motiveringsplicht volgens hem inhoudt en dat dit beginsel van behoorlijk bestuur het politiecollege ertoe verplicht te motiveren waarom de voorlopige schorsing de meest adequate maatregel is. Verder breidt verzoeker zijn enig middel uit met een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM), omdat de plicht van het bestuur om actief een ernstig en zelfstandig onderzoek te voeren niet enkel voortvloeit uit het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook uit het recht op een eerlijk proces, zoals verankerd in artikel 6 EVRM. Tot slot citeert verzoeker nog enkele bijkomende arresten van de Raad van State.

In aanvulling op zijn uiteenzetting van het eerste onderdeel van het middel benadrukt verzoeker nogmaals de plicht van het politiecollege om een eigen onderzoek te voeren en werpt hij op dat een eigen onderzoek niet zou hebben geïnterfereerd met de lopende opsporingsonderzoeken, daar de procureur des Konings zich nooit heeft verzet tegen een eigen voorafgaand onderzoek. Wat het motief betreffende zijn “emotionele reactie” betreft, wijst hij erop dat de voorlopige schorsing niet het belang van de dienst voor ogen heeft, maar wel de sereniteit van het onderzoek. Tot slot benadrukt verzoeker de relevantie van de door hem geciteerde rechtspraak waarmee zijn zaak treffende gelijkenissen vertoont en waaruit blijkt dat de bestreden beslissing is aangetast door de door hem aangevoerde tekortkomingen.

In aansluiting op de uiteenzetting van het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat het gegeven dat de voorlopige schorsing geen betrekking heeft op de grond van de zaak, de verwerende partij niet ontslaat van de plicht om een eigen onderzoek te voeren naar de feiten vervat in de opsporingsonderzoeken die de basis vormen van de voorlopige schorsing.

Wat het derde middelonderdeel betreft wijst verzoeker erop dat het politiecollege de detachering kan bevelen en dat hij bereid is om tijdelijk zijn functie van korpschef neer te leggen in het kader van een detachering.

12. In de laatste memorie volhardt verzoeker in zijn enig middel en gaat verzoeker uitvoerig in op het auditoraatsverslag.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, werpt verzoeker allereerst op dat de recentere rechtspraak aangehaald in het auditoraatsverslag niet belet dat de door hem aangehaalde oudere rechtspraak nog steeds geldt, daar er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de oudere en de recentere rechtspraak. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt volgens verzoeker juist door welke in zijn verzoekschrift gepreciseerde tekortkomingen de bestreden beslissing is aangetast. Verzoeker betreurt dat het auditoraatsverslag niet ingaat op de in de toelichtende

memorie geciteerde rechtspraak en de treffende gelijkenissen met zijn zaak. Hij wijst op de verzoenbaarheid van de rechtspraak geciteerd in het auditorsverslag en zijn standpunt.

Vervolgens wijst verzoeker er nogmaals uitvoerig op dat het politiecollege, uitgezonderd een eenmalige brief aan de procureur des Konings, heeft verzuimd enig onderzoek te voeren in de periode tussen de vorige verlenging van de voorlopige schorsing en de bestreden beslissing, in het bijzonder naar de elementen ten onlaste die verzoeker heeft aangereikt.

Verder herhaalt verzoeker dat de bestreden beslissing niet kan steunen op een gebrek aan vertrouwen van de procureur des Konings in verzoeker, daar de brieven van de procureur des Konings van 16 december 2021 hiervan geen melding meer maken, in tegenstelling tot de brieven van 17 mei 2021.

Verzoeker volhardt ook in zijn verzet tegen de twee onwettige motieven die hij in de bestreden beslissing ontwaart (zie *supra*, randnr. 5) en blijft bij zijn vaststelling dat de bestreden beslissing hem de uitoefening van zijn rechten op ongeoorloofde wijze ten kwade duidt. Hij betwist dat de bestreden beslissing zijn “emotionele reactie” op de opsporingsonderzoeken slechts als een bijkomend motief in aanmerking zou nemen.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, verliest het auditorsverslag volgens verzoeker uit het oog dat het gegeven dat de voorlopige schorsing geen betrekking heeft op de schuldvraag, niet belet dat de verwerende partij een eigen onderzoek moet voeren naar de feiten die het voorwerp zijn van de opsporingsonderzoeken. Verzoeker herhaalt dat het politiecollege heeft nagelaten om de concrete elementen die hij aanvoerde te onderzoeken en werpt nog op dat het auditorsverslag op een aantal van zijn argumenten niet ingaat.

Wat het derde middelonderdeel betreft, blijft verzoeker erbij dat het politiecollege moest onderzoeken of geen minder ingrijpende maatregel dan

een voorlopige schorsing mogelijk was, zoals een overplaatsing naar een andere dienst of een detachering. Volgens verzoeker staat het auditorsverslag niet afdoende dat een alternatieve maatregel onmogelijk zou zijn, noch dat de bestreden beslissing verzoekers vraag tot een alternatieve maatregel genoegzaam heeft overwogen.

Beoordeling

Vooraf

13. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 61, eerste en derde lid, van de tuchtwet zou zijn geschonden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

A. Eerste onderdeel

14. Verzoeker voert vooreerst de schending aan van artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld.

15. Artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 59. Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen.”

Uit artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet volgt dat, om na een eerste beslissing tot voorlopige schorsing die schorsing te verlengen, een nieuwe

beslissing is vereist. Er kan enkel tot een verlenging van de lopende voorlopige schorsing worden besloten, indien bij die verlenging nog steeds is voldaan aan beide in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde cumulatieve voorwaarden. Wat te dezen het vervuld zijn van de eerste voorwaarde van artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet betreft, betwist verzoeker niet dat tegen hem drie opsporingsonderzoeken lopen. Wat de tweede voorwaarde van artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet betreft, kan tot een verlenging van de voorlopige schorsing slechts worden beslist wanneer de bevoegde overheid - rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die zij op basis van een eigen onderzoek kan verkrijgen -, nog altijd kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de politieambtenaar buiten de dienst blijft. De bevoegde overheid dient hiertoe, met de mogelijkheden waarover zij beschikt, een actuele beoordeling te maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van betrokkene binnen de dienst. De plicht tot actualisatie vereist op zich evenwel niet dat het gehele dossier moet worden geactualiseerd. Het komt voorts de bevoegde overheid toe te oordelen of de voorlopige schorsing dient te worden verlengd. Zij beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid. Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidscontrole niet toe om zelf deze beoordeling te maken. De Raad van State is enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde bepalingen en binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de

motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordeling- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou

komen. Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Het vermoeden van onschuld houdt in dat eenieder tegen wie een tuchtvervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

16. De bestreden beslissing is als volgt formeel gemotiveerd:

“[...]

2.2 Uiteenzetting van de gevolgen

Artikel 44, Wet 07 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna WGP) omschrijft de taak van een korpschef als volgt:

‘...’

Elk lokaal politiekorps staat onder de leiding van een korpschef. Hij is verantwoordelijk voor de uitvoering van het lokaal politiebeleid, en meer bepaald, voor de uitvoering van het zonaal veiligheidsplan.

Hij staat in voor de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer van dit korps. Hiertoe kan de burgemeester of het politiecollege hem sommige van zijn bevoegdheden delegeren. In de uitoefening van deze functie is hij verantwoordelijk voor de uitvoering door het politiekorps van de lokale opdrachten, van de richtlijnen met betrekking tot de opdrachten met een federaal karakter en van de opvolgingen evenals van de toepassing van de normen bedoeld in de artikelen 141 en 142.

Voor de uitoefening van zijn functie, kan de korpschef de in artikel 104, 1°, bedoelde hulp invoeren.

...’

De korpschef is het aanspreekpunt namens de PZ Erpe-Mere/Lede voor de bestuurlijke en gerechtelijke overheden.

De ernst van de kwalificatie van de feiten die het voorwerp uitmaken van de aangehaalde opsporingsonderzoeken ten laste van korpschef [verzoeker] creëren een voorlopige vertrouwensbreuk waardoor de goede werking van de lokale politiedienst van de PZ Erpe-Mere/Lede in het gedrang wordt gebracht. Het moreel gezag als korpschef wordt door de opsporingsonderzoeken ernstig aangetast zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheid, de bestuurlijke overheid als de leden van het korps.

De procureur des Konings heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat het vertrouwen korpschef [verzoeker] (zeer / uitermate) ernstig is geschonden en vraagt zijn ambt in kennis te stellen van de eventuele ordemaatregelen die het politiecollege overweegt. In dergelijke omstandigheden kan niet sereen worden samengewerkt en kunnen de opsporingsonderzoeken niet sereen worden uitgevoerd.

De goede werking en het belang van de dienst kan enkel worden gevrijwaard als het vereiste vertrouwen aanwezig om leiding te geven en samen te werken.

[...]

5. Motivering van het voornemen tot voorlopige schorsing

Aard van een voorlopige schorsing

Een voorlopige schorsing is uitsluitend gericht op de goede werking van de dienst en is slechts een tijdelijke, bewarende en niet-tuchtrechtelijke maatregel. Een dergelijke ordemaatregel houdt geen oordeel in over de schuld van het personeelslid, maar beoogt enkel de goede werking van de dienst veilig te stellen in afwachting van de bevindingen van een tucht- of strafrechtelijk onderzoek.

Voorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing

Op grond van artikel 59, eerste lid, Tuchtwet is het politiecollege de bevoegde overheid om aan een personeelslid van de lokale politie, zo ook de korpschef, een voorlopige schorsing op te leggen mits is voldaan aan een dubbele voorwaarde:

- ten aanzien van het betrokken personeelslid loopt een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek of is een strafvervolgning ingesteld en;
- de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Het politiecollege oefent hierbij een discretionaire beoordelingsbevoegdheid uit.

Opsporingsonderzoek

Er kan geen betwisting bestaan over het bestaan van een opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker].

Het politiecollege kan daarbij verwijzen naar de drie kennisgevingen vanwege de procureur des Konings:

- Brief van de procureur des Konings met betrekking tot een opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] inzake valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar en gebruik ervan te Lede van 16 december 2021;
- Brief van de procureur des Konings met betrekking tot een opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] inzake schending van het beroepsgeheim te Lede op 27 april 2021 van 16 december 2021;
- Brief van de procureur des Konings met betrekking tot een opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] inzake daden van willekeur, kennisnemen van niet voor publiek toegankelijke communicatie en inbreuk op de wet op de Gegevens Bescherming te Lede van 16 december 2021.

Deze onderzoeken zijn niet afgerond en nog lopende.

De eerste voorwaarde om een voorlopige schorsing te kunnen opleggen, lijkt voldaan.

Onverenigbaarheid van de aanwezigheid met het belang van de dienst

De ernst van de kwalificatie van de feiten die het voorwerp uitmaken van de aangehaalde opsporingsonderzoeken ten laste van [verzoeker] creëren een voorlopige vertrouwensbreuk waardoor de goede werking van de lokale politiedienst van de PZ Erpe-Mere/Lede in het gedrang wordt gebracht. Het moreel gezag als korpschef wordt door de opsporingsonderzoeken ernstig aangetast, zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheid, de bestuurlijke overheid als de leden van het korps.

De procureur des Konings heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat het vertrouwen in [verzoeker] (zeer / uitermate) ernstig is geschonden en vraagt zijn ambt in kennis te stellen van de eventuele ordemaatregelen die het politiecollege overweegt.

In dergelijke omstandigheden kan niet sereen worden samengewerkt en kunnen de opsporingsonderzoeken niet sereen worden uitgevoerd.

De goede werking en het belang van de dienst kan enkel worden gevrijwaard als het vereiste vertrouwen aanwezig is om leiding te geven aan de leden van het korps en samen te werken met zowel de gerechtelijke overheid als de bestuurlijke overheid.

Het belang van de dienst maakt dat de aanwezigheid van [verzoeker] op de dienst ermee onverenigbaar is.

De tweede voorwaarde om een voorlopige schorsing te kunnen opleggen, lijkt voldaan.

De cumulatieve voorwaarden om een voorlopige schorsing te kunnen opleggen, zijn voldaan.

Duur van een voorlopige schorsing

Artikel 61, eerste lid, Tuchtwet bepaalt dat (de verlenging van) een voorlopige schorsing wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden.

Deze maximale termijn lijkt wenselijk in het kader van de termijn noodzakelijk om de opsporingsonderzoeken sereen te laten verlopen en de resultaten ervan af te wachten.

Inhouding van wedde

Artikel 64, Tuchtwet staat toe dat de overheid die de voorlopige schorsing uitspreekt, kan beslissen dat die schorsing een inhouding van wedde omvat. De inhouding van wedde mag ten hoogste vijftwintig procent van de brutowedde bedragen. De overheid waarborgt aan de betrokkene een nettowedde gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum zoals dat wordt vastgesteld krachtens de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum. In geval van deeltijdse prestaties wordt dat bedrag evenredig met de omvang van de prestaties beperkt.

Het politiecollege overweegt in de huidige stand van zaken nog steeds niet om een voorlopige schorsing te koppelen aan een inhouding van wedde. Het personeelslid ontleent aan dit voorlopig standpunt geen rechten. Het politiecollege zal haar standpunt desgevallend actualiseren mocht een verlenging van de voorlopige schorsing noodzakelijk zijn.

Bij gebrek aan nieuwe informatie blijft het politiecollege voorlopig in elk geval bij het voornemen om geen inhouding van wedde te koppelen aan de verlenging van een voorlopige schorsing.

6. Hoorrecht

a) Artikel 62, Tuchtwet verleent aan het personeelslid waarvan de voorlopige schorsing wordt overwogen een hoorrecht na daartoe te zijn opgeroepen door een kennisgeving tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven.

b) [Verzoeker] is opgeroepen om te worden gehoord per brief van 12 januari 2022.

c) [Verzoeker] is gehoord door het politiecollege op 20 januari 2022 om 9u00.

[Verzoeker] is bijgestaan door Mr. W. V. S. Van Steenbrugge en heeft een schriftelijk verweer ingediend vergezeld van 16 geïnventariseerde stukken.

Er is een verslag opgesteld en ondertekend van de hoorzitting.

Het pleidooi van de raadsman betreft de toelichting van het schriftelijk verweer.

7. Weerlegging van het gevoerde verweer

Het politiecollege heeft kennis genomen van het schriftelijk en mondeling verweer en wenst dit als volgt te weerleggen.

1. Algemene draagwijdte van de motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht inzake een beslissing tot (verlenging van de) voorlopige schorsing

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van

zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De formele motiveringsplicht reikt verder niet zo ver dat uitdrukkelijk op alle argumenten moet worden geantwoord. Het volstaat dat verzoekers verweer bij de besluitvorming is betrokken en dat de beslissing afdoende is gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

(R.v.St. X., nr. 247.683, 29 mei 2020)

Het politiecollege is zich ten eerste bewust van het gegeven dat de loutere mededeling over het opstarten van een opsporingsonderzoek op zich niet volstaat om een voorlopige schorsing op te leggen.

Het opstarten van een opsporingsonderzoek ten aanzien van een personeelslid belet in die zin niet dat het politiecollege in elk concreet geval dient uit te maken of, rekening houdend met de gegevens waarover het op dat ogenblik kan beschikken, de feiten waarvan het personeelslid wordt verdacht van dien aard zijn dat zijn aanwezigheid op de dienst het dienstbelang aantast. Bij een verlenging van de voorlopige schorsing moet inderdaad telkenmale dezelfde afweging worden gemaakt waarvan de motieven in het besluit zelf moeten worden vermeld krachtens de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. (R.v.St. De Beuckelaere, nr. 149.923, 10 oktober 2005)

Het politiecollege meent dat zij zich van deze taak heeft gekweten.

2. Beslissingen van 25 mei 2021 tot voorlopige schorsing en van 22 september 2021 tot verlenging van de voorlopige schorsing

Het politiecollege verwijst voor zover als nodig naar de beslissingen van 25 mei 2021 tot voorlopige schorsing en van 22 september 2021 tot verlenging van de voorlopige schorsing voor wat betreft de aldaar weerlegde bezwaren welke thans al dan niet zijn hernomen.

3. Ruchtbaarheid in de media

De ruchtbaarheid die in de media op basis van (anonieme) lekken / verklaringen wordt gegeven op basis van al dan niet correcte informatie inzake de diverse lopende opsporingsonderzoeken omtrent [verzoeker] betreurt het politiecollege ten eerste.

Deze ruchtbaarheid is evenwel noch de aanleiding noch het gevolg van enige beslissing van het politiecollege.

Het politiecollege valt voor wat betreft deze ruchtbaarheid niets te verwijten. Wel integendeel, reeds uit de door de verdediging neergelegde persartikels blijkt uitdrukkelijk dat het politiecollege haar discretieplicht maximaal wenst na te leven. Bovendien is even uitdrukkelijk meegedeeld dat de voorlopige schorsing – zonder inhouding van wedde – enkel is ingegeven om de sereniteit van het onderzoek en de werking van de PZ Erpe-Mere – Lede te vrijwaren én ten aanzien van [verzoeker] het vermoeden van onschuld geldt.

Het is aldus onjuist dat het politiecollege binnen haar mogelijkheden de reputatie van [verzoeker] niet zou hebben proberen beschermen.

Het politiecollege verbaast er zich dan ook ten eerste over dat de Belgische Staat in haar conclusie (stuk 14, verdediging [verzoeker]) meent te moeten voorhouden dat *‘aangenomen mag worden dat het lek omtrent de schorsingsbeslissing afkomstig is van een lid of van leden van het politiecollege’*. Het politiecollege heeft wel en enkel gecommuniceerd nadat de voorlopige schorsing algemene bekendheid heeft gekregen. Zij heeft geen kennis van de inhoud van de dossiers van de

opsporingsonderzoeken zodat zij al evenmin aan de basis kan liggen van de lekken daaromtrent.

De klacht met burgerlijke partijstelling van [verzoeker] waarbij een onderzoek wordt gevraagd naar de daders van de bewuste perslekken (alsook zijn kritiek op het gebrek aan doortastend onderzoek naar zijn klacht) valt buiten het voorwerp van de beslissing tot (verlenging van de) voorlopige schorsing.

4. Revanche van collega's aan de oorsprong van de diverse opsporingsonderzoeken Het verweer van [verzoeker] met betrekking tot de *'ware gang van zaken betreffende de manier waarop de bal in de opsporingsonderzoeken aan het rollen is gegaan'*, valt eveneens buiten het voorwerp van de beslissing tot (verlenging van de) voorlopige schorsing.

Het maakt (tevens) het voorwerp uit van het onderzoek (ten gronde) ten aanzien van [verzoeker]. Het onderzoek ten gronde naar de feiten moet uitwijzen of er desgevallend feiten in zijn hoofde voor bewezen kunnen worden gehouden. De vraag op welke wijze het onderzoek is gestart, is in die zin van ondergeschikt belang.

In het geval uit het (opsporings)onderzoek blijkt dat er in hoofde van [verzoeker] geen feiten kunnen worden weerhouden die tot een tuchtprocedure kunnen leiden, staat niets eraan in de weg dat hij zijn functie binnen de PZ Erpe-Mere / Lede terug zou opnemen. Indien daarbij zou blijken dat ongegronde, lasterlijke klachten vanwege personeelsleden van de PZ Erpe-Mere/ Lede aan de basis zouden liggen van het (opsporings)onderzoek, kan het politiecollege enkel verzekeren dat de gepaste orde- en tuchtmaatregelen zullen worden genomen. Op heden bestaat daarvoor evenwel geen deugdelijke grondslag.

5. Verzoek om getuigenverhoor

[...]

6. Actualiseren van de feitelijke en juridische gegevens

Het politiecollege betwist op geen enkele wijze dat op haar de verplichting rust om de feitelijke en juridische gegevens in het kader van een verlenging van de voorlopige schorsing te actualiseren. Zij betwist evenwel ten eerste dat zij niet het nodige zou hebben gedaan.

Op 17 mei 2021 heeft de procureur des Konings meegedeeld dat er diverse opsporingsonderzoeken lopen ten aanzien van korpschef [verzoeker] en dat de PZ Erpe-Mere - Lede op de hoogte zou worden gehouden van het verder verloop ervan. Ondanks de mededeling van de procureur des Konings dat de PZ Erpe-Mere - Lede ambtshalve op de hoogte zou worden gehouden, is de procureur des Konings reeds op 27 mei 2021 opnieuw aangeschreven om meer inzicht in de diverse opsporingsonderzoeken te willen verschaffen.

In mondelinge contacten is daarop - ondanks de mededeling door de procureur des Konings dat de PZ Erpe-Mere - Lede op de hoogte zou worden gehouden - aangedrongen, maar is telkens aangegeven dat de opsporingsonderzoeken nog lopende zijn en geen inzage/kopie kan worden verleend. De PZ Erpe-Mere - Lede betreurt samen met de verdediging dat er niet sneller schriftelijke antwoorden worden verstrekt. Niettemin is zulks uiteindelijk na een laatste aandringen gebeurd middels de brieven van 14 september 2021, ontvangen op 15 september 2021 en waarvan is kennis genomen op 16 september 2021.

Op 08 december 2021 is de procureur des Konings opnieuw aangeschreven met het verzoek om bijkomende informatie te krijgen. Daarbij is gewezen op de noodzaak, minstens opportuniteit van een schriftelijk antwoord gelet op de kritiek van [verzoeker]:

“[...]”

Op 23 december 2021 heeft de voorzitter van het politiecollege de volgende brieven ontvangen:

- Brief van de procureur des Konings met referte DE.25.99.[xxx]/TU04-21TU103 van 16 december 2021;
- Brief van de procureur des Konings met referte DE.52.[xxx]/TU04-21TU130 van 16 december 2021;
- Brief van de procureur des Konings met referte DE.34.[xxx]/TU04-21TU128 van 16 december 2021.

De procureur des Konings geeft geen blijk van enige wijziging in de stand van zaken van de opsporingsonderzoeken op grond waarvan zijn zienwijze zou zijn veranderd en weigert inzage/kopieernaam omdat het onderzoek nog steeds lopende is. Het mag duidelijk zijn dat de procureur des Konings om redenen die eigen zijn aan het belang van de lopende opsporingsonderzoeken de weigering om [verzoeker] inzage/kopieernaam te verlenen van de respectievelijke dossiers niet wenst te doorkruisen door het politiecollege wel inzage/kopieernaam te verlenen. In het geval het politiecollege immers toegang krijgt tot de dossiers is zij ertoe gehouden dezelfde kennis te delen met [verzoeker] zodat deze zich op nuttige wijze kan verweren ten aanzien van maatregelen die het politiecollege overweegt te nemen.

Bovendien heeft het politiecollege de feitelijke en juridische gegevens ook (opnieuw) geactualiseerd op basis van de initiatieven genomen door de verdediging waarvan zij op de hoogte is gehouden. De veelheid aan briefwisseling en andere initiatieven namens de verdediging hebben tot geen ander resultaat geleid dan de verzoeken namens het politiecollege. Geen van deze initiatieven hebben echter geleid tot bijkomende informatie en/of inzage/kopieernaam van het gerechtelijk dossier. In elk geval is er mee rekening gehouden en zijn ze betrokken bij het actualiseren van de feitelijke en juridische gegevens.

De eigen verklaringen die door [verzoeker] overeenkomstig artikel 28quinquies, §2, Wetboek van Strafvordering zijn ter beschikking gesteld en worden neergelegd als stuk, worden betrokken bij de beoordeling, onverminderd de vaststelling dat zulks slechts een enkel stuk uit een dossier betreft en op basis daarvan geen volledig beeld kan worden gevormd van de lopende onderzoeken.

Het gegeven dat na een actualisatie van de feitelijke en juridische gegevens de conclusie luidt dat *‘(i)n elk geval blijkt dat de diverse opsporingsonderzoeken nog lopende zijn en de situatie op heden niet anders is dan deze ten tijde van de beslissing over de oorspronkelijke voorlopige schorsing’*, kan bezwaarlijk aan het politiecollege worden verweten, maar vormt slechts de enige mogelijke en terechte feitelijke en juridische vaststelling.

Het politiecollege wenst samen met de verdediging dat er zo snel mogelijk (meer) duidelijkheid komt, maar zulks is op heden helaas nog niet het geval. In zoverre verdediging van [verzoeker] het gebrek aan actualisering van de feiten situeert in het gebrek aan onderzoek naar deze feiten zelf, kan hij niet worden bijgevalen. Het bewijs van de feiten en het aandeel van [verzoeker] daarin is niet van belang voor de beoordeling van de mogelijkheid om een voorlopige schorsing bij ordemaatregel op te leggen. Daartoe moeten enkel de voorwaarden van artikel 59, eerste lid, Tuchtwet zijn vervuld. Om de voorlopige schorsing in rechte te kunnen verantwoorden moet het politiecollege bijgevolg niet aantonen dat de feiten zijn bewezen, aan hem kunnen worden toegerekend en een tuchtvergriep uitmaken, wat voorwerp is van het tuchtonderzoek zelf. (R.v.St. X., nr. 247.683, 29 mei 2020; R.v.St. Van Der Capellen, nr. 246.626, 15 januari 2020)

7. Eerste toepassingsvoorwaarde: het bestaan van diverse (nog lopende) opsporingsonderzoeken

Het voldaan zijn aan de eerste voorwaarde om over te gaan tot het opleggen van een voorlopige schorsing kan niet worden betwist en is (voor zover als nodig) nogmaals bevestigd door de procureur des Konings:

- Brief van de procureur des Konings met betrekking tot een opsporingsonderzoek

ten laste van [verzoeker] inzake valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar en gebruik ervan te Lede van 16 december 2021;

– Brief van de procureur des Konings met betrekking tot een opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] inzake schending van het beroepsgeheim te Lede op 27 april 2021 van 16 december 2021;

– Brief van de procureur des Konings met betrekking tot een opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] inzake daden van willekeur, kennisnemen van niet voor publiek toegankelijke communicatie en inbreuk op de wet op de Gegevens Bescherming te Lede van 16 december 2021.

De procureur des Konings bevestigt daarin dat de opsporingsonderzoeken nog lopende zijn en op heden nog geen inzage/afschrift van het dossier kan worden verleend. Nogmaals wordt aangegeven dat de PZ Erpe-Mere – Lede op de hoogte zal worden gehouden van het verder verloop van de zaak.

Tweede toepassingsvoorwaarde: onverenigbaarheid van de aanwezigheid van [verzoeker] met het belang van de dienst

De verdediging meent dat er geen toereikende motieven worden aangereikt waarom de aanwezigheid van [verzoeker] onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst.

Wat de tweede voorwaarde van artikel 59, eerste lid, Tuchtwet betreft, kan tot een verlenging van de voorlopige schorsing slechts worden beslist wanneer het politiecollege - rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die zij op basis van een eigen onderzoek kan verkrijgen -, nog altijd kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de politieambtenaar buiten de dienst blijft. Het politiecollege dient hiertoe, met de mogelijkheden waarover zij beschikt, een actuele beoordeling te maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van betrokkene binnen de dienst. De plicht tot actualisatie vereist op zich evenwel niet dat het gehele dossier moet worden geactualiseerd. Het komt voorts het politiecollege toe te oordelen of de voorlopige schorsing dient te worden verlengd. Zij beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid. Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf deze beoordeling te maken. De Raad van State is enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde bepalingen en binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.St. X., nr. 247.683, 29 mei 2020)

Het politiecollege heeft bij het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht om inzake de feiten te antwoorden op alle argumenten van [verzoeker]. Het volstaat dat het politiecollege afdoende verantwoordt waarom de aanwezigheid van [verzoeker] niet verenigbaar is met het belang van de dienst. (R.v.St. Eeckhaut, nr. 238.290, 23 mei 2017) Het overgaan tot (getuigen)verhoor van de personen die in de door [verzoeker] ter beschikking gestelde verhoren worden genoemd is niet aan de orde in het kader van een voorlopige schorsing. Het is evenmin opportuun gezien zulks de opsporingsonderzoeken zou doorkruisen.

De oproeping vermeldt dienaangaande het volgende:

‘ ...

De ernst van de kwalificatie van de feiten die het voorwerp uitmaken van de aangehaalde opsporingsonderzoeken ten laste van [verzoeker] creëren een voorlopige vertrouwensbreuk waardoor de goede werking van de lokale politiedienst van de PZ Erpe-Mere/Lede in het gedrang wordt gebracht. Het moreel gezag als korpschef wordt door de opsporingsonderzoeken ernstig aangetast, zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheid, de bestuurlijke overheid als de leden van het korps.

De procureur des Konings heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat het vertrouwen

in [verzoeker] (zeer / uitermate) ernstig is geschonden en vraagt zijn ambt in kennis te stellen van de eventuele ordemaatregelen die het politiecollege overweegt.

In dergelijke omstandigheden kan niet sereen worden samengewerkt en kunnen de opsporingsonderzoeken niet sereen worden uitgevoerd.

De goede werking en het belang van de dienst kan enkel worden gevrijwaard als het vereiste vertrouwen aanwezig is om leiding te geven aan de leden van het korps en samen te werken met zowel de gerechtelijke overheid als de bestuurlijke overheid. Het belang van de dienst maakt dat de aanwezigheid van [verzoeker] op de dienst ermee onverenigbaar is.

...

Het voorgaande (aangehouden) standpunt berust op geactualiseerde gegevens.

Het politiecollege stelt vast dat er geen betwisting wordt gevoerd, minstens kan worden gevoerd over:

- het gegeven van de ernst van de kwalificatie van de feiten die het voorwerp uitmaken van de aangehaalde opsporingsonderzoeken ten laste van [verzoeker];
- de korpschef is het aanspreekpunt namens de PZ Erpe-Mere/Lede voor de bestuurlijke en gerechtelijke overheden;
- een voorlopige vertrouwensbreuk bestaat ten aanzien de gerechtelijke overheid waardoor de goede werking van de lokale politiedienst van de PZ Erpe-Mere/Lede in het gedrang wordt gebracht;
- de noodzaak om de sereniteit van het onderzoek te bewaren;
- het moreel gezag door de opsporingsonderzoeken ernstig wordt aangetast, zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheid, de bestuurlijke overheid als de leden van het korps.

Het politiecollege zelf wordt niet enkel geconfronteerd met een opsporingsonderzoek naar aanleiding van de resultaten van het rapport van het Controleorgaan op de politionele informatie van 26 maart 2021, maar met twee bijkomende opsporingsonderzoeken. Het mag dan goed zijn dat het politiecollege op heden geen kennis heeft van bezwarende elementen in hoofde van [verzoeker] waarbij zijn individuele verantwoordelijkheid in het gedrang wordt gebracht, maar zulks maakt net het voorwerp uit van het lopende opsporingsonderzoek waarbij de procureur des Konings aangeeft dat het vertrouwen (ernstig) is geschonden. Het standpunt dat de verdediging reeds met succes elke schuld aan enig misdrijf heeft weerlegd, is thans voorbarig. Een beoordeling ten gronde van de feiten maakt op zich niet het voorwerp uit van een beslissing tot voorlopige schorsing.

Niettemin kan hieraan nog het volgende worden toegevoegd.

- Een eerste opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] heeft betrekking op valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar en gebruik ervan te Lede. Noch het politiecollege, noch de verdediging beschikt over aanvullende informatie.

[Verzoeker] brengt dienaangaande wel nog een afschrift van zijn eigen verhoor bij van 20 december 2021. Hij besluit op basis van zijn eigen verklaring dat er geen enkele grond is voor de aantijgingen die erin aan bod komen en ze lasterlijk zijn. Niettemin blijft zulks een enkel stuk uit het opsporingsdossier zonder dat kennis is kunnen worden genomen van de overige stukken. In het geval uit de resultaten van het onderzoek zou blijken dat er sprake zou zijn van onterechte beschuldigingen en revanche, zal het politiecollege de gepaste maatregelen nemen.

Na lezing van het verhoor van 20 december 2021 kan het politiecollege overigens enkel vaststellen dat de verklaringen die erin aan bod komen niet steeds gelijklopend zijn en er vragen blijven bestaan over bepaalde gedragingen en handelingen van [verzoeker] vanuit zijn leidinggevende positie binnen het korps waarover onmiskenbaar nog verder onderzoek moet worden gevoerd.

Het verhoor is slechts afgenomen op 20 december 2021 zodat het aannemelijk is dat de verklaringen van [verzoeker] nog verder moeten worden geverifieerd en het

opsporingsonderzoek aldus nog lopende is zonder dat reeds uitsluitel bestaat over de al dan niet te weerhouden verantwoordelijkheden in hoofde van [verzoeker]. Tijdens het onderzoek is de aanwezigheid van [verzoeker] niet opportuun omwille van de sereniteit, des te meer gelet op de verklaringen van diverse collega's- al dan niet vanuit vermeende revanche - die niet gelijklopend zijn en waarover meer duidelijkheid moet komen.

- Een tweede opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] heeft betrekking op de schending van het beroepsgeheim te Lede op 27 april 2021. Daarbij wordt gewag gemaakt van het volgende:

‘...

Hierbij is gebleken dat de korpschef derden in kennis stelt van door politie vastgestelde strafrechtelijke inbreuken en daaruit voortvloeiende gerechtelijke onderzoeken.

[...]

Mijn Ambt zag zich zelfs genoodzaakt om in het belang van de zaak het verder onderzoek in deze zaak weg te trekken vanuit de PZ Erpe-Mere/Lede.

...’

De verdediging brengt een verklaring bij van [verzoeker] in het kader van het opsporingsonderzoek waarin hij de feiten kadert en betwist. Niettemin blijft zulks een enkel stuk uit het gerechtelijk dossier zonder dat kennis is kunnen worden genomen van de overige stukken. In het geval uit de resultaten van het onderzoek zou blijken dat er sprake zou zijn van onterechte beschuldigingen en revanche, zal het politiecollege de gepaste maatregelen nemen.

Tijdens het onderzoek is de aanwezigheid van [verzoeker] niet opportuun omwille van de sereniteit, des te meer gelet op de verklaringen van diverse collega's- al dan niet vanuit vermeende revanche - die niet gelijklopend zijn en waarover meer duidelijkheid moet komen.

- Een derde opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] heeft betrekking op daden van willekeur, kennisnemen van niet voor publiek toegankelijke communicatie en inbreuk op de wet op de Gegevens Bescherming te Lede.

Deze feiten worden gelinkt aan het eerder vermelde rapport van het Controleorgaan op de politionele informatie.

De korpschef wordt beschouwd als de verwerkingsverantwoordelijke voor wat betreft alle vormen van cameragebruik binnen de politiezone. Het gegeven dat het politiecollege op heden er bij gebrek aan andersluidende gegevens van uitgaat dat de gedane vaststellingen niet het gevolg zijn van een ‘*doelbewuste politiek*’, maar van een ‘*onaanvaardbare onwetendheid*’, betekent niet dat zij een volledig zicht heeft op het voorwerp van het opsporingsonderzoek, net omwille van het gebrek aan inzage/kopie van het dossier.

[Verzoeker] blijkt naar eigen zeggen nog niet eens te zijn ondervraagd in het kader van het opsporingsonderzoek. Het kan dan ook bezwaarlijk onredelijk zijn om te oordelen dat in afwachting van de resultaten van het onderzoek - dat wel hopelijk zo snel mogelijk wordt voortgezet en afgerond - de sereniteit wordt bewaard.

Tijdens het onderzoek is de aanwezigheid van [verzoeker] niet opportuun omwille van de sereniteit.

Het politiecollege beoordeelt het bestaan van de diverse opsporingsonderzoeken bijgevolg wel degelijk concreet en naar de feiten en hun kwalificatie. De door de verdediging aangehaalde rechtspraak gaat in de voorliggende casus niet op. Er kan niet omheen de vaststelling worden gegaan dat niet een inspecteur van politie het voorwerp uitmaakt van de diverse opsporingsonderzoeken, maar wel de korpschef. De persaandacht is noch de aanleiding, noch het gevolg van een beslissing over de (verlenging van de) voorlopige schorsing. Het gaat evenmin over feiten die slechts na vier jaar ter kennis worden gebracht van de tuchtoverheid en waarna deze

nogmaals twee jaar wacht om over te gaan tot voorlopige schorsing omwille van een doorverwijzing naar de correctionele rechtbank voor vermeende feiten inzake het niet verlenen van hulp.

Het politiecollege bezondigt zich niet aan het samenleggen van de puzzelstukken op basis van persartikels dan wel een afschrift van een enkel verhoor waaruit geen volledig en accuraat beeld blijkt van het voorwerp van het opsporingsonderzoek en slechts de bevestiging blijkt dat de feiten worden betwist. De diverse opsporingsonderzoeken zijn nog niet afgerond. Een tewerkstelling tijdens deze lopende onderzoeken in de hoedanigheid van korpschef is onverenigbaar met het belang van de goede werking van de dienst en de sereniteit van het onderzoek. In afwachting blijft [verzoeker] wel degelijk genieten van het vermoeden van onschuld. Uit geen enkel gegeven blijkt ook maar enigszins dat het politiecollege daartegen zou zondigen. Wel integendeel. De (verlenging van de) voorlopige schorsing gaat niet gepaard met enige inhouding van wedde.

De procureur des Konings heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat het vertrouwen in [verzoeker] (zeer / uitermate) ernstig is geschonden.

[Verzoeker] kan niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat in de brieven van de procureur des Konings van 16 december 2021 niet wordt herhaald dat het vertrouwen in zijn ambt nog steeds (ernstig) geschonden is. Er blijkt uit niets dat het gebrek aan vertrouwen zou zijn weggenomen in de huidige fase van het opsporingsonderzoek.

Een korpschef is het aanspreekpunt voor de procureur des Konings. De verdediging kan bijgevolg niet voorhouden dat [verzoeker] zou worden afgerekend op de initiatieven van zijn raadsman ten aanzien van de procureur des Konings / procureur-generaal. Het is ten volste het recht van [verzoeker] om deze initiatieven te nemen in het kader van zijn recht van verdediging. Niettemin is het geen ‘cirkelredenering’ van het politiecollege op grond daarvan de feitelijke vaststelling te maken dat deze initiatieven er lijken op te wijzen dat er des te meer noodzaak bestaat om de sereniteit binnen het korps te bewaren tijdens de diverse opsporingsonderzoeken en de klachten dan wel bezwaren die daaromtrent worden geformuleerd. Het politiecollege en [verzoeker] kunnen enkel samen de resultaten van de opsporingsonderzoeken afwachten. Het afwachten van de betwistingen voor de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel is weinig zinvol gezien de pleidooien zijn vastgesteld op 22 december 2022.

In dergelijke omstandigheden kan niet sereen worden samengewerkt en kunnen de opsporingsonderzoeken niet sereen worden uitgevoerd.

De goede werking en het belang van de dienst kan enkel worden gevrijwaard als het vereiste vertrouwen aanwezig is om leiding te geven aan de leden van het korps en samen te werken met zowel de gerechtelijke overheid als de bestuurlijke overheid. Het belang van de dienst maakt dat de aanwezigheid van [verzoeker] op de dienst ermee tijdelijk onverenigbaar is. In deze omstandigheden kan het politiecollege niet worden verweten een tijdelijke en bewarende ordemaatregel te nemen in afwachting van de resultaten van een opsporingsonderzoek dat in alle sereniteit kan verlopen. Impliciet moet de verdediging zulks ook erkennen gezien tijdens de hoorzitting is aangegeven dat hoe de daadwerkelijke re-integratie zou moeten verlopen een ander paar mouwen is en nog zou moeten worden bekeken.

- Minder vergaande maatregel

Het politiecollege moet nagaan of een vertrouwensbreuk niet kan worden opgelost met een minder ingrijpende maatregel waarbij het personeelslid nog actief in dienst wordt gehouden. Het verwijzen naar een onveranderde situatie zonder aan te tonen dat alle mogelijke inspanningen zijn geleverd om klaarheid te brengen in de feiten die aan de grondslag liggen van de beslissing en zonder te onderzoeken op het dienstbelang op dat ogenblik nog altijd vereist dat het personeelslid buiten de dienst

wordt gehouden, zou betekenen dat de verlenging van de voorlopige schorsing geen deugdelijke grondslag heeft. (R.v.St. X., nr. 218.772, 29 maart 2012)

[Verzoeker] is korpschef binnen de PZ Erpe-Mere / Lede.

Het voorgaande maakt dat het politiecollege binnen de werking van de PZ Erpe-Mere / Lede niet kan overgaan tot een minder vergaande maatregel.

- Redelijkheidsbeginsel

Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het komt de Raad van State evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. (R.v.St. X., nr. 247.683, 29 mei 2020)

Een (verlenging van de) voorlopige schorsing wordt opgelegd met toepassing van artikel 59, Tuchtwet op grond waarvan het politiecollege gelet op het bestaan van diverse opsporingsonderzoeken de mogelijkheid heeft [verzoeker] voorlopig te schorsen indien zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst. De beoordeling van deze voorwaarde veronderstelt per definitie een appreciatie, en bijgevolg een discretionaire beoordeling. (R.v.St. Eeckhaut, nr. 238.290, 23 mei 2017)

Uit de verantwoording van de voorliggende beslissing en de weerlegging van de kritiek van [verzoeker] blijkt dat het politiecollege in de concrete omstandigheden van de zaak zorgvuldig en correct is opgetreden en in alle redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Uit het verweer van [verzoeker] blijkt op geen enkele wijze dat de beoordeling van het politiecollege onjuist, laat staan kennelijk onredelijk zou zijn.

[Verzoeker] blijft eerder vasthouden aan een eigen zienswijze - wat zijn goed recht is zonder evenwel te weerleggen om welke redenen het politiecollege het fout zou zien.

9. Onzekerheid in hoofde van [verzoeker]

Tot slot nog het volgende.

Het politiecollege blijft alle begrip opbrengen over het gegeven dat deze beslissing voor [verzoeker] moeilijk valt. Begrijpelijkerwijs wordt emotioneel gereageerd op het bestaan van meerdere opsporingsonderzoeken waarvan hij het concrete voorwerp niet (b)lijkt te kennen. Zulks is evenwel des te meer van aard om de sereniteit van het onderzoek te bewaren en de situatie ten gepaste tijde opnieuw te evalueren.

Het politiecollege betreurt de aanhoudende onzekerheid over de uitkomst van de diverse opsporingsonderzoeken evenzeer, maar is ertoe gehouden in afwachting daarvan de maatregelen te nemen die de goede werking van de lokale politiediensten maximaal vrijwaren.”

17. Verzoeker voert in het eerste middelonderdeel in essentie aan dat het politiecollege geen deugdelijke redenen had om te besluiten dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, zodat niet voldaan is aan één van de grondvoorwaarden om de voorlopige schorsing te verlengen.

Uit de hierboven weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het politiecollege het voldaan zijn aan de voorwaarde dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst heeft beoordeeld en besluit dat deze voorwaarde vervuld is gelet op:

- de ernst van de kwalificatie van de feiten die het voorwerp uitmaken van de drie opsporingsonderzoeken ten laste van verzoeker;
- het feit dat die een voorlopige vertrouwensbreuk creëren waardoor de goede werking van de lokale politiedienst van de PZ Erpe-Mere/Lede in het gedrang wordt gebracht;
- de overweging dat het moreel gezag van verzoeker als korpschef door de opsporingsonderzoeken ernstig wordt aangetast, zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheid, de bestuurlijke overheid als de leden van het korps;
- het feit dat de procureur des Konings uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat het vertrouwen in verzoeker (zeer / uitermate) ernstig is geschonden en vraagt haar ambt in kennis te stellen van de eventuele ordemaatregelen die het politiecollege overweegt;
- dat in dergelijke omstandigheden niet sereen kan worden samengewerkt en de opsporingsonderzoeken niet sereen kunnen worden uitgevoerd;
- dat de goede werking en het belang van de dienst enkel kan worden gevrijwaard als het vereiste vertrouwen aanwezig is om leiding te geven aan de leden van het korps en samen te werken met zowel de gerechtelijke overheid als de bestuurlijke overheid.

Verzoeker beperkt zich, wat het eerste onderdeel betreft, in zijn verzoekschrift veeleer tot de algemene kritiek dat de bestreden beslissing “geen enkel geoorloofd motief” bevat die de beslissing kan verantwoorden en zet omstandig uiteen dat het politiecollege onvoldoende heeft gedaan om via een eigen

onderzoek te achterhalen welke feiten het voorwerp vormen van de opsporingsonderzoeken. Meer specifiek bekritiseert hij het motief dat verwijst naar de briefwisseling met de procureur des Konings en het gebrek aan vertrouwen van de procureur des Konings in verzoeker. Verzoeker uit evenwel geen kritiek op een aantal dragende motieven van de bestreden beslissing, met name het bestaan van drie opsporingsonderzoeken, dat de kwalificaties van de feiten die worden onderzocht ernstig zijn, dat er daardoor sprake is van een voorlopige vertrouwensbreuk en dat verzoekers moreel gezag als korpschef is aangetast en dat in die omstandigheden niet sereen kan worden samengewerkt en het belang en de goede werking van de dienst in het gedrang komen. Met deze dragende motieven is het politiecollege uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die voorhanden waren. Noch blijkt dat zij die niet correct heeft beoordeeld. Verzoeker toont aldus niet aan dat het politiecollege, door het oordeel dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst op de voormelde motieven te steunen, de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden en niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

18. Uit de hiervoor weergegeven formele motivering blijkt dat verzoeker eruit kan afleiden op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen tot de voorlopige schorsing werd besloten, zodat voldaan is aan de formelemotiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991. Bij gebrek aan kritiek op de voornoemde dragende motieven van de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat deze motieven niet afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Evenmin toont hij bij gebrek aan kritiek op de voormelde motieven aan dat het bestaan ervan niet naar behoren bewezen zou zijn, noch dat ze niet in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De formelemotiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991, noch de materiëlemotiveringsplicht zijn geschonden.

19. Waar verzoeker opwerpt dat het politiecollege een eigen onderzoek moet voeren naar de feiten en de verantwoordelijkheid van verzoeker, dat het voldoende inspanningen moet leveren om een zicht te krijgen op wat er

precies wordt verweten aan verzoeker, dat het niet louter mag verwijzen naar de briefwisseling van de procureur des Konings en niet zonder meer mag wijzen op de strafrechtelijke kwalificaties van de feiten die het voorwerp vormen van de opsporingsonderzoeken, vergist hij zich over de draagwijdte van de door hem geschonden geachte rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur.

De enige voorwaarden die artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet formuleert ten aanzien van (een verlenging van) een voorlopige schorsing zijn enerzijds het bestaan van een tuchtprocedure, een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning – voorwaarde waarvan verzoeker niet betwist dat ze vervuld is –, en anderzijds dat de aanwezigheid van het personeelslid onverenigbaar is met het belang van de dienst. Zoals hierboven overwogen, blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Geen van de door verzoeker geschonden geachte rechtsregels of beginselen van behoorlijk bestuur vereist dat het bestuur voorafgaand aan de beslissing over een voorlopige schorsing een eigen onderzoek voert naar de feiten die het voorwerp vormen van de opsporingsonderzoeken en de verantwoordelijkheid van het personeelslid. Evenmin vereisen zij dat het politiecollege zelf zou overgaan tot het verhoren van bepaalde personen. De schuldvraag is in het kader van de ordemaatregel die de voorlopige schorsing is, immers niet aan de orde. Bijgevolg moet het bestuur geen inspanningen leveren om zelf te onderzoeken welke feiten verzoeker precies worden verweten in het kader van de drie opsporingsonderzoeken. De vaststelling dat verzoeker het voorwerp vormt van drie opsporingsonderzoeken, naast de afweging dat verzoekers aanwezigheid om de aangehaalde redenen onverenigbaar is met het belang van de dienst, volstaan om de ordemaatregel van de voorlopige schorsing op te leggen. Dat de feiten niet bewezen zijn, is niet relevant ter beoordeling van de vraag of verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst.

In de toelichtende memorie werpt verzoeker in dit verband bijkomend op dat het politiecollege door niet actief een ernstig en zelfstandig

onderzoek te voeren het recht op een eerlijk proces zoals verankerd in artikel 6 EVRM schendt. Verzoeker had deze argumenten ter adstructie van zijn middel reeds kunnen aanvoeren en ontwikkelen in zijn verzoekschrift. In die mate geeft verzoeker aldus in wezen op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Deze argumenten zijn derhalve laattijdig en niet-ontvankelijk.

Ook de verwijzing op de zitting en in de pleitnota naar een recent arrest van het EHRM, dat verzoeker ook neerlegt, noopt niet tot een ander oordeel. Verzoeker benadrukt daarbij dat volgens dit arrest gerechtelijke onderzoeken des te performanter moeten zijn wanneer overheidsfouten worden onderzocht, wat volgens hem het geval is. De bestreden beslissing betreft evenwel een loutere ordemaatregel in het belang van de dienst en verzoeker zet niet uiteen hoe het performanter moeten zijn van het gerechtelijk onderzoek tot de onwettigheid van de bestreden beslissing zou leiden. In de mate dat verzoeker uit het arrest van het EHRM afleidt dat het politiecollege een eigen onderzoek had moeten voeren, herhaalt verzoeker louter wat hij reeds in zijn verzoekschrift aanvoerde.

20. Verzoekers argument dat het bestuur zich niet mag verschuilen achter de formele kennisgeving door de procureur des Konings of de strafrechtelijke kwalificaties van de feiten, wordt niet gevolgd.

Bij gebrek aan toelating om inzage in of een afschrift van het strafdossier te bekomen, beschikte het politiecollege niet over de mogelijkheid om meer duidelijkheid te bekomen over de aan de opsporingsonderzoeken ten grondslag liggende materiële feiten, laat staan dat het politiecollege over de mogelijkheid beschikte om die feiten aan een eigen onderzoek te onderwerpen. Het is niet onredelijk om op basis van de te dezen beschikbare informatie te besluiten dat de strafrechtelijke kwalificaties van de feiten, voorwerp van de opsporingsonderzoeken, ernstig zijn, dat ze een “voorlopige” vertrouwensbreuk met zich brengen, dat ze verzoekers moreel gezag als korpschef aantasten zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheid, de bestuurlijke overheid als de leden van

het korps, dat in overweging wordt genomen het feit dat de procureur des Konings uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat het vertrouwen in verzoeker (zeer / uitermate) ernstig is geschonden, dat wordt overwogen dat in dergelijke omstandigheden niet sereen kan worden samengewerkt en de opsporingsonderzoeken niet sereen kunnen worden uitgevoerd, en dat tot slot wordt opgemerkt dat de goede werking en het belang van de dienst enkel kan worden gevrijwaard als het vereiste vertrouwen aanwezig is om leiding te geven aan de leden van het korps en samen te werken met zowel de gerechtelijke overheid als de bestuurlijke overheid.

21. Verzoekers argument dat het politiecollege geen nieuw onderzoek heeft gevoerd naar de voorwaarde van de onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst, wordt evenmin bijgevalen.

Het politiecollege heeft op 8 december 2021, na de eerste verlenging van de voorlopige schorsing, een brief gericht aan de procureur des Konings met het omstandig gemotiveerd verzoek om in de mate van het mogelijke in kennis te worden gesteld van objectieve informatie over de feiten die het voorwerp uitmaken van de opsporingsonderzoeken en om toelating te krijgen tot inzage/afschrift van de dossiers. Deze brief werd door de procureur des Konings beantwoord met drie brieven (één per opsporingsonderzoek) van 23 december 2021. Verzoeker toont niet aan waarom het versturen van één brief “geen voldoende inspanning” is om de gegevens in het kader van de verlenging van de voorlopige schorsing te actualiseren, te meer verzoeker dit argument steunt op de vermeende plicht in hoofde van het bestuur om een eigen onderzoek te voeren naar de feiten, terwijl hiervoor is vastgesteld dat er geen dergelijke plicht rust op het bestuur.

22. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in het standpunt dat de bestreden beslissing niet meer kan verwijzen naar de brieven van de procureur des Konings van 17 mei 2021, omdat in de recentere brieven van 23 december 2021

niet langer expliciet wordt vermeld dat het vertrouwen van de procureur des Konings in verzoeker nog steeds geschonden zou zijn.

De brieven van de procureur des Konings van 23 december 2021 zijn een louter formeel antwoord op de vraag van het politiecollege van 8 december 2021 om meer informatie over de lopende opsporingsonderzoeken en een afschrift/inzage in de dossiers te kunnen bekomen. Uit de formele weigering om inzage/afschrift te verlenen omdat de opsporingsonderzoeken nog lopen, kan geenszins worden afgeleid – zoals verzoeker ten onrechte doet – dat het vertrouwen van de procureur des Konings in verzoeker op 14 september 2021 niet langer geschonden zou zijn. Dat vertrouwen was immers niet het voorwerp van de brief, waarop de brieven van de procureur des Konings een antwoord zijn.

Er valt dan ook niet in te zien waarom de bestreden beslissing niet langer zou mogen verwijzen naar het geschonden vertrouwen, verwoord in de brieven van de procureur des Konings van 17 mei 2021, nu uit niets blijkt dat dit standpunt herzien zou zijn. De in de bestreden beslissing vastgestelde onverenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid met het belang van de dienst steunt overigens niet enkel op het gebrek aan vertrouwen van de procureur des Konings in verzoeker, maar zoals hierboven aangegeven (zie *supra*, punt 17) ook op andere motieven en uit niets blijkt dat de opzeg van het vertrouwen door de procureur des Konings het enige decisieve motief is van de bestreden beslissing.

23. Verder verwijst verzoeker naar de overweging in de bestreden beslissing dat het politiecollege op heden geen kennis heeft van bezwarende elementen in hoofd van verzoeker waarbij zijn individuele verantwoordelijkheid in het gedrang wordt gebracht. De conclusie die verzoeker hieruit trekt, met name dat het politiecollege bevestigt niet over enige grond te beschikken om te oordelen dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, getuigt van een te selectieve lezing van de bestreden beslissing waaruit integendeel blijkt, zoals hierboven weergegeven (zie *supra*, punt 17), dat de motivering van de

onverenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid met het belang van de dienst op diverse motieven berust.

24. Verzoeker uit ook kritiek op “twee bijkomende ongeoorloofde en zelfs onwettige overwegingen” in de bestreden beslissing.

Hij meent allereerst in de bestreden beslissing te lezen dat het politiecollege hem de initiatieven die hij heeft genomen om zijn rechten te vrijwaren en de geleden schade te herstellen ten kwade duidt, terwijl dit wettelijke rechtsmiddelen zijn waarover hij beschikt, zodat dit geen deugdelijk motief voor de bestreden beslissing kan zijn. Verzoeker meent deze houding van de verwerende partij te kunnen afleiden uit de volgende passage: “de feitelijke vaststelling dat deze initiatieven er lijken op te wijzen dat er des te meer noodzaak bestaat om de sereniteit binnen het korps te bewaren tijdens de diverse opsporingsonderzoeken en de klachten dan wel bezwaren die daaromtrent worden geformuleerd.”

Allereerst wordt opgemerkt dat de door verzoeker geïciseerde zin uit zijn context gerukt is. Deze zin maakt deel uit van de “uiteenzetting van de feiten en omstandigheden” in de bestreden beslissing en de volledige passage luidt als volgt:

“Op 27 mei 2021 is de procureur des Konings aangeschreven naar aanleiding van persartikels met het verzoek om bijkomende informatie te krijgen.

Op het ogenblik van de oproeping is hierop geen schriftelijk antwoord gekomen. In mondelinge contacten is daarop - ondanks de mededeling door de procureur des Konings dat de PZ Erpe-Mere - Lede op de hoogte zou worden gehouden - aangedrongen, maar is telkens aangegeven dat de opsporingsonderzoeken nog lopende zijn en geen inzage/kopie kan worden verleend.

In elk geval blijkt dat de diverse opsporingsonderzoeken nog lopende zijn en de situatie op heden niet anders is dan deze ten tijde van de beslissing over de oorspronkelijke voorlopige schorsing.

Bijkomend wordt rekening gehouden met:

- Brief van de raadsman van [verzoeker] met bijlagen van 18 augustus 2021

- Brief van de raadsman van [verzoeker] met bijlagen van 19 augustus 2021

Uit voormelde briefwisseling blijkt dat de raadsman van [verzoeker]:

- net als het politiecollege nog geen aanvullende informatie heeft gekregen vanwege de procureur des Konings over de lopende diverse opsporingsonderzoeken;

- een klacht met burgerlijke partijstelling heeft ingediend op 4 juni 2021

- een dagvaarding in kort geding heeft uitgebracht ten aanzien van de Belgische Staat op 03 september 2021.

De behandeling van de betwisting voor de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel is vastgesteld op 22 december 2022.

De initiatieven van de raadsman van [verzoeker] doen geen afbreuk aan de mogelijkheid om te beslissen over een verlenging van de voorlopige schorsing. Meer nog, deze initiatieven lijken er op te wijzen dat er des te meer noodzaak bestaat om de sereniteit binnen het korps te bewaren tijdens de diverse opsporingsonderzoeken en de klachten dan wel bezwaren die daaromtrent worden geformuleerd. Het is ten volste het recht van [verzoeker] om deze initiatieven te nemen in het kader van zijn recht van verdediging. Niettemin is het geen ‘cirkelredenering’ van het politiecollege op grond daarvan de feitelijke vaststelling te maken dat deze initiatieven er lijken op te wijzen dat er des te meer noodzaak bestaat om de sereniteit binnen het korps te bewaren tijdens de diverse opsporingsonderzoeken en de klachten dan wel bezwaren die daaromtrent worden geformuleerd.”

Hieruit blijkt dat het politiecollege de initiatieven die verzoeker heeft genomen hem niet ten kwade duidt en daarentegen expliciet erkent dat dit verzoekers “volste recht” is. Verzoekers kritiek mist aldus feitelijke grondslag.

Voorts wordt opgemerkt dat de door verzoeker geïnviseerde zin deel uitmaakt van de “uiteenzetting van de feiten en omstandigheden” waarbij de bestreden beslissing ook aandacht besteed aan de initiatieven van verzoeker en waarbij verzoeker wordt uitgenodigd “om het politiecollege op de hoogte te houden van het verloop en het resultaat van deze initiatieven zodat telkens met volledige kennis van zaken kan worden geoordeeld”. Uit het geheel van de formele motivering en de structuur van de bestreden beslissing en de plaats daarin van de door verzoeker geïnviseerde zin, blijkt dat zijn kritiek slaat op een overtollig motief. Verzoekers kritiek op een dergelijk overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

25. Het tweede “bijkomende” motief dat verzoeker onwettig acht is dat verzoeker emotioneel reageert op het bestaan van de opsporingsonderzoeken en dat dit de verlenging van de voorlopige schorsing verantwoordt om de sereniteit van het onderzoek te bewaren.

In de bestreden beslissing wordt dit onder de titel “weerlegging van het gevoerde verweer” als volgt verwoord:

“Tot slot nog het volgende.

Het politiecollege blijft alle begrip opbrengen over het gegeven dat deze beslissing voor [verzoeker] moeilijk valt. Begrijpelijkerwijs wordt emotioneel gereageerd op het bestaan van meerdere opsporingsonderzoeken waarvan hij het concrete voorwerp niet (b)lijkt te kennen. Zulks is evenwel des te meer van aard om de sereniteit van het onderzoek te bewaren en de situatie ten gepaste tijde opnieuw te evalueren.

Het politiecollege betreurt de aanhoudende onzekerheid over de uitkomst van de diverse opsporingsonderzoeken evenzeer, maar is ertoe gehouden in afwachting daarvan de maatregelen te nemen die de goede werking van de lokale politiediensten maximaal vrijwaren.”

Uit deze passage en de plaats ervan in de bestreden beslissing blijkt dat ook deze overweging slechts een bijkomend motief is dat op zich geen afbreuk doet aan de andere motieven die de bestreden beslissing schragen. Verzoeker kan daarbij ook niet ernstig voorhouden dat de stelling dat de bestreden beslissing hem moeilijk valt en dat het bestaan van meerdere opsporingsonderzoeken waarvan hij het voorwerp niet blijkt te kennen hem emotioneel raakt, niet correct is. Dat het politiecollege op grond daarvan besluit dat dit gegeven “des te meer” de bestreden beslissing verantwoordt om “de sereniteit van het onderzoek te bewaren” druist niet in tegen de voorwaarde van artikel 59 van de tuchtwet dat een voorlopige schorsing bij ordemaatregel slechts kan opgelegd worden als de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Immers, het gegeven dat de procureur des Konings expliciet te kennen heeft gegeven dat het vertrouwen van haar ambt in verzoeker ernstig geschonden is, toont aan dat de sereniteit van het onderzoek in het gedrang komt wanneer verzoeker zijn functie van korpschef, die het aanspreekpunt is voor de procureur des Konings, blijft uitoefenen. In die omstandigheden zou de aanwezigheid van verzoeker in de dienst de sereniteit van het onderzoek in het gedrang brengen en aldus de goede werking van de dienst hypothekeren.

26. Verzoeker toont niet aan dat het politiecollege, door te oordelen dat voldaan is aan de voorwaarde dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet heeft

geschonden, de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden of onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld.

27. In zoverre verzoeker voor het eerst in de toelichtende memorie en de laatste memorie nieuwe argumenten en kritieken aanvoert, zoals onder meer de schending van artikel 6 van het EVRM en het feit dat de procureur des Konings zich niet heeft verzet tegen een parallel onderzoek, toont verzoeker niet aan dat hij die niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel. Die argumenten en kritieken kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

28. Het eerste middelonderdeel is in die mate ongegrond.

B. Tweede onderdeel

29. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het politiecollege het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt door de door hem aangevoerde argumenten niet in aanmerking te nemen, noch te beantwoorden. Meer concreet verwijt verzoeker de bestreden beslissing niet afdoende te hebben geantwoord op het verweerelement dat verzoeker ten stelligste elke betrokkenheid bij strafbare feiten betwist en daarbij voor elk van de drie opsporingsonderzoeken op een aantal elementen wees. Met de overwegingen dat de twee door verzoeker bijgebrachte verklaringen in het kader van de opsporingsonderzoeken betreffende de schending van het beroepsgeheim en de valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar slechts “een enkel stuk uit het gerechtelijk dossier” zijn en dat “de verklaringen van diverse collega’s – al dan niet vanuit vermeende revanche – niet gelijklopend zijn en waarover meer duidelijkheid moet komen”, schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker het vermoeden van onschuld. Bovendien schenden “de stellingnames” in de bestreden beslissing artikel 59, eerste lid van de tuchtwet.

30. De draagwijdte van de geschonden geachte bepaling en beginselen van behoorlijk bestuur werd hiervoor reeds uiteengezet (zie *supra*, punt 15). Er wordt naar verwezen.

Verzoeker zet niet uiteen hoe artikel 59, eerste lid van de tuchtwet op een andere wijze dan uiteengezet in zijn eerste middelonderdeel wordt geschonden. Er wordt bijgevolg verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel.

31. De door verzoeker aangevoerde verweerelementen worden ontmoet in de formele motivering van de bestreden beslissing onder de titel “weerlegging van het gevoerde verweer” en wel als volgt:

“- Een eerste opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] heeft betrekking op valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar en gebruik ervan te Lede. Noch het politiecollege, noch de verdediging beschikt over aanvullende informatie.

[Verzoeker] brengt dienaangaande wel nog een afschrift van zijn eigen verhoor bij van 20 december 2021. Hij besluit op basis van zijn eigen verklaring dat er geen enkele grond is voor de aantijgingen die erin aan bod komen en ze lasterlijk zijn. Niettemin blijft zulks een enkel stuk uit het opsporingsdossier zonder dat kennis is kunnen worden genomen van de overige stukken. In het geval uit de resultaten van het onderzoek zou blijken dat er sprake zou zijn van onterechte beschuldigingen en revanche, zal het politiecollege de gepaste maatregelen nemen.

Na lezing van het verhoor van 20 december 2021 kan het politiecollege overigens enkel vaststellen dat de verklaringen die erin aan bod komen niet steeds gelijklopend zijn en er vragen blijven bestaan over bepaalde gedragingen en handelingen van [verzoeker] vanuit zijn leidinggevende positie binnen het korps waarover onmiskenbaar nog verder onderzoek moet worden gevoerd.

Het verhoor is slechts afgenomen op 20 december 2021 zodat het aannemelijk is dat de verklaringen van [verzoeker] nog verder moeten worden geverifieerd en het opsporingsonderzoek aldus nog lopende is zonder dat reeds uitsluitel bestaat over de al dan niet te weerhouden verantwoordelijkheden in hoofde van [verzoeker]. Tijdens het onderzoek is de aanwezigheid van [verzoeker] niet opportuun omwille van de sereniteit, des te meer gelet op de verklaringen van diverse collega's - al dan niet vanuit vermeende revanche - die niet gelijklopend zijn en waarover meer duidelijkheid moet komen.

- Een tweede opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] heeft betrekking op de schending van het beroepsgeheim te Lede op 27 april 2021. Daarbij wordt gewag gemaakt van het volgende:

‘ ...

Hierbij is gebleken dat de korpschef derden in kennis stelt van door politie vastgestelde strafrechtelijke inbreuken en daaruit voortvloeiende gerechtelijke onderzoeken.

(...)

Mijn Ambt zag zich zelfs genoodzaakt om in het belang van de zaak het verder

onderzoek in deze zaak weg te trekken vanuit de PZ Erpe-Mere/Lede.

...

De verdediging brengt een verklaring bij van [verzoeker] in het kader van het opsporingsonderzoek waarin hij de feiten kadert en betwist. Niettemin blijft zulks een enkel stuk uit het gerechtelijk dossier zonder dat kennis is kunnen worden genomen van de overige stukken. In het geval uit de resultaten van het onderzoek zou blijken dat er sprake zou zijn van onterechte beschuldigingen en revanche, zal het politiecollege de gepaste maatregelen nemen.

Tijdens het onderzoek is de aanwezigheid van [verzoeker] niet opportuun omwille van de sereniteit, des te meer gelet op de verklaringen van diverse collega's- al dan niet vanuit vermeende revanche - die niet gelijklopend zijn en waarover meer duidelijkheid moet komen.

Hoewel de formelemotiveringsplicht het bestuur er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle door het personeelslid tijdens de procedure opgeworpen argumenten, moet uit zijn beslissing wel kunnen worden opgemaakt dat het verweer van het personeelslid daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat het bestuur niet uitvoerig moet antwoorden op elk van deze argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

32. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het gevoerde verweer, meer bepaald de betwisting van elke betrokkenheid bij strafbare feiten, daadwerkelijk in de besluitvorming werd betrokken, zodat verzoeker minstens impliciet uit de formele motivering kan afleiden waarom zijn argumenten in het algemeen niet werden aanvaard. Dat volstaat in het licht van de door verzoeker geschonden geachte formelemotiveringsplicht, te meer dat verzoeker zich in het middel in eerste instantie beperkt tot het formuleren van een algemene kritiek. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht niet zover dat ze het bestuur ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven nog nader te expliciteren. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering of meent dat die verder moet gaan, maakt die daarom niet onwettig. Overigens blijkt dat verzoeker deze motieven kent en er daadwerkelijk verweer heeft op gevoerd.

De argumenten van verzoeker leiden niet tot een ander besluit.

Verzoeker uit kritiek op de volgende overweging in de bestreden beslissing: “Het standpunt dat de verdediging reeds met succes elke schuld aan enig misdrijf heeft weerlegd, is thans voorbarig.” Verzoeker zet niet uiteen hoe het feit dat dit verweerelement enkel slaat op één van de opsporingsonderzoeken (de zogenaamde “afluisterpraktijken”), de formele motivering van de bestreden beslissing gebrekkig zou maken.

Verzoeker ontwaart in de geciteerde zin ook een tegenstrijdigheid met de beslissing van 25 mei 2021 waarin wordt overwogen dat het opsporingsonderzoek betreffende de zogenaamde “afluisterparktijken” geen grond vormde voor de voorlopige schorsing. Verzoeker toont echter niet aan dat het steunen op het bestaan van dit opsporingsonderzoek, naast de twee andere opsporingsonderzoeken, in een nieuwe beslissing en dit in tegenstelling tot in de eerste beslissing tot voorlopige schorsing, de door hem aangehaalde rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Dit geldt te meer nu de door verzoeker geviseerde zin in het geheel van de formele motivering moet worden beoordeeld en die zin onder meer wordt gevolgd door de zin: “Een beoordeling ten gronde van de feiten maakt op zich niet het voorwerp uit van een beslissing tot voorlopige schorsing.” Hiermee bevestigt de bestreden beslissing nogmaals dat bij een voorlopige schorsing niet het bewijs van de onderliggende feiten aan de orde is, maar enkel de vraag of voldaan is aan de voorwaarden tot voorlopige schorsing geformuleerd in artikel 59, eerste lid van de tuchtwet.

33. Verzoeker uit verder kritiek op de overweging dat de door hem neergelegde verklaringen in het kader van de opsporingsonderzoeken over de schending van het beroepsgeheim en de valsheid in geschriften als openbaar ambtenaar “een enkel stuk uit het gerechtelijk dossier” is “zonder dat kennis is kunnen worden genomen van de overige stukken” en dat als “uit de resultaten van het onderzoek zou blijken dat er sprake zou zijn van onterechte beschuldigingen en revanche” het politiecollege de gepaste maatregelen zal nemen. Verzoeker leidt

hieruit af dat de voorlopige schorsing een semiautomatisch gevolg is van het bestaan van de opsporingsonderzoeken en slechts ongedaan moet worden gemaakt eens zijn onschuld definitief blijkt, wat strijdig is met het vermoeden van onschuld.

Het bezorgen aan het politiecollege van de door verzoeker afgelegde verklaringen betekent niet dat het opsporingsonderzoek daarmee is afgehandeld, zodat het niet onredelijk noch onzorgvuldig is om de resultaten van het onderzoek af te wachten vooraleer definitieve conclusies te koppelen aan verzoekers verklaringen. Dit geldt te meer daar in de context van een voorlopige schorsing de schuldvraag niet aan de orde is, zodat *a fortiori* het vermoeden van onschuld niet wordt geschonden door een beoordeling van de grond van de zaak uit te stellen tot het politiecollege op basis van de resultaten van het opsporingsonderzoek met kennis van zaken kan oordelen. Om dezelfde redenen moest de verwerende partij de inhoud van verzoekers verklaringen afgelegd in twee van de drie opsporingsonderzoeken niet aan een deugdelijk inhoudelijk onderzoek onderwerpen.

Dat de voorlopige schorsing een semiautomatisch gevolg is van het bestaan van de opsporingsonderzoeken toont verzoeker evenmin aan. In dit verband kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel waaruit blijkt dat de bestreden beslissing voldoet aan de voorwaarden waaronder een voorlopige schorsing kan worden opgelegd.

34. In zoverre verzoeker voor het eerst in de toelichtende memorie en de laatste memorie nieuwe argumenten en kritieken aanvoert, toont verzoeker niet aan dat hij die niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel. Die argumenten en kritieken kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

35. Het tweede middelonderdeel is in die mate ongegrond.

C. Derde onderdeel

36. In het laatste middelonderdeel acht verzoeker in het verzoekschrift artikel 59, eerste lid van de tuchtwet en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, daar het politiecollege had moeten onderzoeken of geen minder ingrijpende maatregel dan een voorlopige schorsing aangewezen was, zoals zijn tijdelijke overplaatsing naar een andere functie. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanwezigheid van verzoeker vooral onverenigbaar wordt geacht met het belang van de dienst omdat hij als korpschef het aanspreekpunt is namens de politiezone en omdat zijn moreel gezag zou aangetast zijn. Die argumenten zouden niet gelden indien verzoeker naar een andere functie zou worden overgeplaatst.

37. De draagwijdte van artikel 59, eerste lid van de tuchtwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel werd hiervoor reeds uiteengezet (zie *supra*, punt 15). Er wordt naar verwezen.

38. Allereerst wordt opgemerkt dat uit artikel 59, eerste lid van de tuchtwet niet kan worden afgeleid dat de bevoegde overheid verplicht zou zijn een andere ordemaatregel dan de voorlopige schorsing te overwegen. In de mate dat verzoeker uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt die in rechte.

Verder wordt erop gewezen dat – in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn laatste memorie – hij zijn vraag tot overplaatsing geenszins heeft uiteengezet in het verweerschrift voor het politiecollege, laat staan “omstandig”. Uit dat verweerschrift blijkt enkel dat in een citaat uit een arrest van de Raad van State een zijdelingse verwijzing wordt gemaakt naar mogelijke andere maatregelen zoals een voorlopige tewerkstelling in een andere dienst. Uit het proces-verbaal van verhoor blijkt evenmin een uitdrukkelijke vraag tot overplaatsing. Verzoeker heeft dus geen dergelijke vraag geformuleerd, minstens niet duidelijk of expliciet. Desondanks overweegt de bestreden beslissing:

“Het politiecollege moet nagaan of een vertrouwensbreuk niet kan worden opgelost met een minder ingrijpende maatregel waarbij het personeelslid nog actief in dienst wordt gehouden. Het verwijzen naar een onveranderde situatie zonder aan te tonen dat alle mogelijke inspanningen zijn geleverd om klaarheid te brengen in de feiten die aan de grondslag liggen van de beslissing en zonder te onderzoeken op het dienstbelang op dat ogenblik nog altijd vereist dat het personeelslid buiten de dienst wordt gehouden, zou betekenen dat de verlenging van de voorlopige schorsing geen deugdelijke grondslag heeft. (R.v.St. X., nr. 218.772, 29 maart 2012)
[Verzoeker] is korpschef binnen de PZ Erpe-Mere / Lede.
Het voorgaande maakt dat het politiecollege binnen de werking van de PZ Erpe-Mere / Lede niet kan overgaan tot een minder vergaande maatregel.”

In de mate dat verzoeker aanvoert dat het politiecollege niet onderzocht of een minder ingrijpende maatregel mogelijk was, faalt het middel in feite.

Verzoeker werpt nog op dat door een minder ingrijpende maatregel “op geen enkele manier te overwegen, maar louter te stellen “[Verzoeker] is korpschef binnen de PZ Erpe-Mere / Lede. Het voorgaande maakt dat het politiecollege binnen de werking van de PZ Erpe-Mere / Lede niet kan overgaan tot een minder vergaande maatregel.” de bestreden beslissing artikel 59 van de tuchtwet en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, doch hij zet niet uiteen hoe de geviseerde overwegingen uit de bestreden beslissing artikel 59 van de tuchtwet en het zorgvuldigheidsbeginsel schenden. Opdat een door haar aangevoerd middel ontvankelijk zou zijn, dient een verzoekende partij niet alleen duidelijk te maken welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht, maar ook op welke wijze, naar haar oordeel, die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt miskend. Het middelonderdeel is in die mate onontvankelijk.

Ook wordt opgemerkt dat verzoeker de plicht om een andere ordemaatregel dan de voorlopige schorsing te overwegen steunt op twee motieven van de voorlopige schorsing, enerzijds dat hij als korpschef het aanspreekpunt is voor de politiezone, anderzijds dat zijn moreel gezag is aangetast. Hij lijkt daarmee aan te voeren dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, onlosmakelijk verbonden is aan de functie die hij bekleedt, en dat, mocht hij (tijdelijk) een andere functie bekleden,

zijn aanwezigheid niet onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst. Dat standpunt faalt in de feiten. De beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst steunt, naast de door verzoeker vermelde motieven, ook op andere motieven, met name:

- de ernst van de kwalificatie van de feiten die het voorwerp uitmaken van de drie opsporingsonderzoeken ten laste van verzoeker;
- het feit dat die een voorlopige vertrouwensbreuk creëren waardoor de goede werking van de lokale politiedienst van de PZ Erpe-Mere/Lede in het gedrang wordt gebracht;
- het feit dat de procureur des Konings uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat het vertrouwen in verzoeker (zeer / uitermate) ernstig is geschonden en vraagt zijn ambt in kennis te stellen van de eventuele ordemaatregelen die het politiecollege overweegt;
- dat in dergelijke omstandigheden niet sereen kan worden samengewerkt en de opsporingsonderzoeken niet sereen kunnen worden uitgevoerd.

Verzoeker betreft deze motieven niet in de uiteenzetting van zijn middelonderdeel en toont niet aan dat deze motieven niet langer de bestreden beslissing zouden verantwoorden mocht verzoeker een andere functie bekleden dan korpschef. Dit blijkt ook niet spontaan uit deze motieven, die eerder van aard zijn om de bestreden beslissing en meer bepaald de beoordeling dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst te kunnen schragen ongeacht de functie die verzoeker als politieambtenaar bekleedt. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het middelonderdeel in de mate dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd.

39. In zoverre verzoeker voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie nieuwe argumenten en kritieken aanvoert, waaronder dat het politiecollege verzoeker ook had kunnen detacheren en dat de materiële motiveringsplicht het politiecollege ertoe verplicht te motiveren waarom de voorlopige schorsing de meest adequate maatregel is, toont verzoeker niet aan dat hij die niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft

verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel. Die argumenten en kritieken kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

40. Het derde middelonderdeel is in de aangegeven mate deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Conclusie

41. Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing begroot op een rolrecht van 400 euro, een bijdrage van 44 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 924 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, XI^{Ve} kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Chantal Bamps,	staatsraad,
Ann Coolsaet,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques